

Milan Vincetič

Troje samot Vojmire F.

Tudi drugi potniki so jo obstopili v velikem krogu.

Tudi srednješolec pri oknu, postrizen na petelinčka, se je zasvedral vanjo. Pravzaprav jo je ves čas vroče obstreljeval izpod čela, opazila ga je, si tu in tam popihala pod nos, kot da jo daje sopara, hkrati pa požgečkala koder las, ki ji je silil na lica, celo obliznila se je, kot da bi imela v mislih nekaj vražjega, kar je kipelo iz njenih povrelih ustnic.

“Zamujamo, Boško,” se je priteplo iz srede avtobusa.

“Samo da ga ni stisnilo.” Gospa ob vrečki z logotipom cerkvene knjigarne Sacra se je sklonila k prednjemu sedežu.

“Kot da je odrevenel,” se je zaslišalo iz repa avtobusa, ki je bil po navadi prazen.

“Najbrž ga ni ona zmešala.” Gospa se je obrnila in predela nakupovalno vrečko.

“Vsake toliko vstopi in zmeraj na drugi postaji, kot da si ga je izbrala,” ji je pomignila gospa, ki se je ves čas delala, da je popolnoma odsotna.

“Morda pa je kakšna stevardesa, samo one so tako lepe,” je pošepnila vrečkarica.

“Da bi lepše in bolj sladko strmoglavili,” se je pošalil upokojenec, ki se je vsake toliko potipal po žepu, kot da bi se hotel prepričati, da je bančna knjižica še pri njem.

“Ali pa ima le rada pilote,” se je vmešala odsotna.

“Boško pa pilot,” je prhnila vrečkarica, “tistega ovinka, tistega pravega kota pri Konjeniku, pa doslej še ni zvozil brez vzvratne ...”

“Ima pa zmeraj belo srajco, čeprav brez našitkov,” je s kazalcem požugala ženska srednjih let, po videzu učiteljica nižjih razredov, saj je v naročju tiščala velikanski fascikel.

“Pa jih je nosil v vojski, menda je zlezal do podpolkovnika,” si je oddihoval upokojenec.

“Le kakšna vojska je to morala biti,” je dodala učiteljica.

“Hihi, taka, ki je znala le bežati,” je pritaknil srednješolec in se presedel na srednji sedež.

“Še motor je zablokirala,” je vzdihnila vrečkarica.

“Škrta, kot da bi zarjavel,” je pihnila učiteljica.

“Saj mu je, saj mu je,” se je zahihital srednješolec, “niti ona mu ga ne bi več podmazala ...”

Boška je oblil pot. Tisti, ki ga začutiš najprej med prsti na nogah. V nosnice mu je spet planil vonj po jutranji beli kavi, zaradi katere je vsak dan vstal dobre pol ure prej. Seveda ni zbudil žene, ne, lonček ga je že od večera čakal na plinskem štedilniku, pa tudi mleko je bilo ohlajeno na sobno temperaturo, vsako jutro je, medtem ko je odšel v kopalnico, pridišalo kot zdajle, ko se je mladenka prevesila na drugi bok, hkrati pa skrivaj dvignila pogled; ta je sledil njegovi desnici, ki kot da mu je prirasla na prestavno ročico.

“Pa gremo,” si je pihnil pod brado in počasi dodajal plin.

Avtobus se je premaknil kot legvan.

Sledila mu je kot uročena. Čutil jo je na tilniku, na ramenskih sklepkih, v katerih ga je trgalo, oglasilo se mu je želodcu, pravzaprav v preponi, celo v dimljah, pa tudi kolena ga niso ubogala. Nezemeljska je, si je obrisal pot, prikazen v podobi lepotic, kakršne se pojavljajo samo v filmih. Ali v pisateljskih zgodbah, v katere sicer do zdaj ni verjel. Najraje bi ustavil in ji kratko malo pokazal vrata, izvolite, lepa moja, bi povzdignil glas, če bi ga lahko, gre za varnost potnikov, zaradi vas lahko prevozim rdečo ali zapeljem na železniški prehod, zaradi vas, ki ste sicer kupili karto, a vam bom denar povrnil, poleg tega pa vam bom za zmeraj prepovedal vstop na avtobus št. 174, čeprav bi ga upravljal moj kolega.

Potniki so se nabirali kot čebele. Na naslednji postaji ni niti ustavil in če ga ne bi upokojenec podrezal po ramenu, bi prevozil tudi kolodvorski nadvoz, na katerem je pobiral delavce iz tovarne mesnin.

Pri srednjih vratih so vstopali kot termiti. Poznal jih je, dobri dve desetletji je vsak dan srečeval te obraze, ki so se vidno starali, poznal njihove kretnje, kletvice in hojo, ki je še najbolj spominjala na racanje, poznal, ker so izdihovali vonj po loju, začimbah in slanini; z leti so se ga navlekli tudi sedeži.

Nenadoma se mu je znašla tik za vratom. Pravzaprav so jo pririnili mesninarji, ki so jo poželjivo obirali do kosti. A nobeden se je ni upal ne dotakniti niti se nasloniti nanjo, ko je avtobus zavijugal po bob stezi, kakor so imenovali izvoz na dvopasovnico, na kateri je bila ob konici ena sama zmešnjava.

“Mi boste ustavili ob Konjeniku?” Položila mu je roko na ramena ter se za hipec s trebuhom prislonila obenj.

Potem je počilo. Pravzaprav zahreščalo. Prednje steklo se je zdrobilo v kašo, avtomobil, ki mu je bil odvzel prednost, pa je zaneslo na drugi pas. Še sreča, da ga je zadržala ograja, pa tudi nasproti ni bilo nikogar.

“Česa se sploh spominjate, gospod voznik?” Policist je izvlekel beležko.

“Vonja po beli kavi,” je zamrmral Boško.

“Bova to dala v zapisnik?” Policist je poškilil.

“To je edina olajševalna okoliščina, gospod policist,” je zamahnil Boško, medtem ko so potniki, ki so se v hipu porazgubili, že stopali v drug avtobus, ki je prejšnje postajališče kar obvozil.

“Pravite, da po beli kavi?” je podčrtaval policist, ne da bi odvrnil pogled od krila iz rjavega skaja, na katero so se pravkar prilepile roke enega izmed mesninarjev, ki bi Boška, ker je pač zamujal, najraje utopil v žlici vode.

Že isti večer je začel suhi teden, pa tudi zajtrk je preskočil. Noč je prebil na kavču, pred spanjem je pobrkjal po kuhinjskem rumu, da bi se ga navlekel, a je zmogel le nekaj požirkov. Pa tudi pokrov lobanje mu je skoraj dvignilo. Posesalo mi jo je med možgane, mu je razbijalo v senceh, jo prilepilo, kot v avtobusu, na lobanjsko kost, in zdaj raste kot zločesti tumor. Še malo, je zamižal, pa bo prevrtala skozi in napolnila dnevno sobo, po kateri živčno pohaja žena, ker si ji mudi med sedmošolce, ki jih je vzela, ker pač nista imela otrok, kar za svoje.

Opazoval jo je skozi priprte veke: ko je povrtela zadnjico, mu je še vzbudila kanček poželenja, pa tudi ko se je nagnila k svoji torbi, v kateri je večno prekladala šolske zvezke, je bila še greha vredna, ko pa se je obrnila in dvignila desnico k ustom, kot da bi mu hotela vreči poljub, se mu je dobesedno dvignil želodec.

“Prasec,” je siknila v mislih.

Obrnil se je na bok in si čez čelo povlekel pregrinjalo. Niti sezul se ni, nekje pod ledji ga je zatiščal šop službenih ključev, ki jih je bil pozabil vrniti vratarju; ta ga je le premeril izpod čela in pomodroval:

“Vsakogar v življenju čaka ovinek, ki ga ne bo mogel zvoziti.”

“Ti in tvoje križanke,” mu je malomarno vrnil Boško.

Sovražil je modre misli. Tiste, ki jih uredniki pritikajo v časopis kot prebliske ali misel dneva; bil je bolj na tleh kot njegov ikarus, ki so ga prav tedaj vlekli v garažo.

“Nobena bolniška ga ne bo izvlekla.” Pokazal je na zmaličenega ikarusa.

“Mene ali njega, Franko?” je zazijal Boško.

“Obeh, Boško,” je pokimal vratar, ki je vsakomur vedno znova dopovedoval, da je železo, še posebno če se premika, bolj živo kot solata, ki da ji moramo med zalivanjem požvižgavati, sicer se bo zarotila proti nam.

Kot da bi mu odrezali jajca, je najprej zavil v zanikrni bife. V tistega, v katerem je najraje čemel pred zadnjim nočnim krogom, saj je bil po navadi prazen.

“In?” ga je natararica frcnila v komolec.

“Kaj in?” je zarenčal.

“Danes je pa naš Boško pošteno nasajen ... Ojej,” se je pogladila po grivi, “pa najbrž ni tako hudo ...”

“Noben vrag ga ne bo več premaknil, Milenca,” je povetil glavo in pokazal na šilček brendija, “poleg vsega pa mi kaže na suspenz ... Kar zaneslo me je, Milenca,” se mu je nenadoma odprlo, “v nos mi je butnil vonj ...”

“Po beli kavi, Boško?” ga je prebrala.

“Saj vendar nisem odprta knjiga, Milenca.” Povesil je ustnico.

“Psihologijo imam v malem prstu, Boško, čeprav imam samo dve leti poklicne šole ... Zato pa imam oči in nos. Vsakega prepoznam že po hoji, po kretnjah rok ugotovim, kaj bo pil, tebe, ki si še starejši kot ta bifejček, pa imam več kot v malem prstu ...”

“Pa ne vendar od takrat, Milenca ...?”

“Ah, pusti to, tisto najino je že zdavnaj na stranskem tiru. Ja kaj pa je bilo, moj Boško,” je položila dlan na njegovo, “nekajkrat sva se pač dala dol in to je to ... Veš,” je ukrivila ustnice, “kaj je rekel moj stari oče o teh stvareh? Hih,” se je namuznila, “to ni nič več, kot če komu sežeš v roko ...”

A Bošku ni bilo do kvantarij.

“Da ni kakšna nova, Boško? Tvoja stara je v klimaksu, hormoni ji gasijo kres med nogami, tebi pa je zadišalo mlado meso, kajne? Reci mi,” sklonila se je k njemu in primaknila svoj amaro, “je kakšna s tvoje proge? Veš, ženske padajo na vas, ker ste tako, tako,” se je koketno našobila, “možakasti ...”

“Pa možakasti, Milenca,” je hladno ponovil in zavil proti vratom, “drugega nam ne preostane ...”

“Dokler si še lahko sežemo v roko, hihi,” je zavila z očmi in ga med vrati tlesnila po riti. “Pa ne pozabi, Boško, ni zrasla samo njej ...”

“Prasica,” bi mu skoraj ušlo.

Slike so se mu kar pomešale. Moj bog, je pomislil in se zvil v klobčič, še na psihiatrijo me bodo zvelkli, tisti s krilom iz rjavega skaja pa bodo naprtili, da je le plod mojih bolnih halucinacij.

“Bi morda belo kavo, Boško?” ga je pobarala žena.

“Odjebi,” je siknil.

Že leta in leta nista izbirala besed. Pravzaprav od njenega drugega splava, ki da ga je povzročila njena muhavost, saj se je ravno v kritičnem tednu odpravila na sindikalni hribovski izlet. Po katerem, se je večkrat prepričeval, ni bila nikoli več taka kot takrat, ko ji je pomagal oprtati športni nahrbtnik, ki je dišal po žganju in mehčalcu perila, ki ga je bila prelila, čeprav je že vsa kopalnica dišala po španskem bezgu.

“Frrrr, moj Ikarus,” mu je zaprhutala na uho.

“Odjebi že s svojimi bajkami, spi se mi,” jo je osorno zavrnil in si povlekel pregrinjalo čez oči, potem ko je s kotičkom očes ujel njeni ritnici, ki ju je bila jutranja svetloba preščipnila na neenaki polovici.

Še najbolj je bil podoben koloradskemu hrošču. Pa ne le zaradi rumene trenirke s črnimi progami ter oranžnimi adidaskami, temveč zaradi trebuha, ki se mu je pridno nabiral za krmilom. V veliki športni torbi je tovoril dvakrat več stvari, kot jih je potreboval. Žena mu je bila zbasala vanjo po troje svežih nogavic, dvoje spodnjic, dve kopalni brisači ter seveda dve sveži polo srajci, kajti preznojen kot prašič vendar ne sodi za točilni pult, ob katerem se gnetejo sami rasni mišičnjaki.

“Poglej si ga no, Boško!” Nekdo ga je krepko stisnil za komolec.

Vanj je zazijal neobrisan Frankov obraz.

“A ti veš, kaj pomeni Gladis, ime tega fitnesa?” ga je takoj napadel križankar.

“To, da nas nekdo dobro pogladi,” se je iz ozadja oglasil znan ženski glas.

“Milenca? Ti?” je onemel Boško.

“Najprej fitnes, potem pa fiknes,” se je zasmejala do ušes in plosknila Franka po riti.

“Gladis,” je začel pametovati, “je kratek meč, ki so ga uporabljali gladiatorji.”

“A smo potem tudi mi tisti rimski radiatorji?”

“Če smo seveda dovolj pogreti,” ji je pomežiknil Franko in naročil dva heinekena.

Zajedla sta se kot klopa. In še in še naročevala. Tudi Bošku se je slednjič odprlo.

“Boš pa drugič, saj imaš vendar letno karto,” ga je od zadaj objela Milenca. “Boš videl, čez dober mesec boš pravi Rocker.”

“Rocky, ljubica,” jo je popravil križankar.

Proti polnoči, ko se je lokal napolnil z mladežjo, ki je pridrla, da bi poplasknila popito, so se presedli v zimski vrt.

“Praviš, da se moraš obtesati, Boško, da si moraš nabrati moči, kajti ...”

“Prej je bilo seveda udobneje, kajne, Boško,” s kolenom je zatiščala v njegovo, “sedel si kot car na svojem prestolu in le z malim prstom ...”

“Ne kvasi, Milenca,” je zažveglal Franko, “njegov ikarus je imel še mehanski volan, teže ga je bilo upravljati, kajne, Boško ...” začelo se mu je spahovati, “kot caterpillar ...”

“Zdaj pa, ker si securityman, boš res moral biti tisti Rocker,” je poškilila Milenca, “kajti če vdrejo roparji, tisti skenerji ...”

“Skinheadi, Milenca,” jo je prehitel Franko.

“Tisti skenerji,” je mirno nadaljevala, “jih boš moral pomesti na tla kot vžigalice. “Seveda,” je dvignila kozarec, “tisti korejski džus in kitekat boks nista dovolj, napadalce boš moral pomesti z notranjo energijo ...”

“Kozmično,” se ni dal Franko.

“Pa komično,” je vztrajala Milenca, Boško pa je le debelo požiral, “moral boš na jogo, na melioracije ...”

“Meditacije, Milenca,” jo je cmoknil Franko.

Boško ni nikoli verjel tem stvarjem. Vedno, tudi ko je našel na ženini mizi kakšno knjigo, v kateri se je razglabljalo o nekakšnih energijah, ki da se skozi srčne čakre pretakajo iz globin vesolja, potem pa ponesejo človekov duh v nekakšne tantrične nirvane, se je namrdnil.

“Za vse je potrebna kontemplacija,” ga je dregnila Milenca.

“Po domače koncentracija, avtosugestija, vztrajanje, odhod vase in potem skozi svojo nevidno prosojnico v sfere kozmičnih vibracij.” Franko je začel s prstom risati po razlitem pivu nekakšne spirale in krožnice, ki so se venomer sekale na drugih mestih.

“In tvoja naloga je, da izkoristiš tisti pravi trenutek ... Ko boš namreč”

“Od kod vama vse to?” je nasršil obrvi.

“Saj že vrabci čivkajo, da boš postal vlačilec.”

“Ali remorker,” je zategnil Franko.

Medtem je pridrsal natakarkar z novim pladnjem. In pobrisal mizico. Nekje v zraku, bolje rečeno, v oblakih cigaretne dima, pa so kolobarčkali kozmične zanke, strune in spektri, ki da se bodo takrat, ko jih bo priklical, zlili v za buciko majhno antimaterijo, ki lakomno požira cele galaksije.

“Pa to še zdaleč ni vse, Boško,” mu je Milenca dihala za vrat, “vso to energijo, ki jo boš po milosti Stvarnika prejel iz vesolja, moraš transportirati ...”

“Transformirati, Milenca,” je požugal Franko.

“Transformirati in transportirati na tisto stvar,” je vztrajala, “ki jo želiš premagati. Si že kdaj slišal za telekinezo, Boško?”

“Domov moram.” Poškilil je na stensko uro, ki je hitela proti drugi po polnoči.

“Reci ji, ženkici, da bo še kako ponosna nate ... In še nekaj si zapomni, Boško,” je od pijanosti pojecljaval Franko, “vsak ocean se začne pri prvi kapljici ...”

“Pretiravaš, Franko,” je bilo zadnje, kar je ujela Milenca.

“Ne pozabi na telekinezo, Boško,” je nabrala in mu po razprti dlani, ki je vonjala po tobaku, pihnila zapeljiv poljub.

V zahodnem hrastičju je vznemirljivo čukalo. Pogubal se je, si popravil športno torbo, ki jo je bil v Gladisu napolnil s stekleničkami proteinskih dodatkov, ter tu in tam dvignil pogled v krošnje, v katerih so že leta domovale nočne ptice. Morda le kliče samico, si je dopovedoval, ali pa res sluti smrt. Moj bog, je pomislil, moje srce še dela kot najboljši bencinar, tudi v hrbtenici in sklepah mi še ne poka, poleg tega moje trebušne mišice kar pokajo, pa tudi mali postaja zadnje čase vse bolj nemiren. Ljudske marnje, bi skoraj dahnil na glas, ko se je izza debla, pravzaprav s klopi za hrastom, na kateri je po navadi ujel kakšen par, odlepila ženska postava.

“Milenca, ti? In ob tej uri?”

“Čakala sem te, Boško, nekaj važnega se morava pomeniti ...”

“Nocoj ne bi rad, Milenca, ni mi do tega,” se je začel izvijati, “saj veš, ves dan v tistem zanikrnem internatu, v treh dneh sem imel celo dve nočni, pa še na intervencijo sem moral, ker ...”

“Saj te ne prosim, da bi me, Boško,” ga je potegnila za roko. “Veš, tisto o telekinezi bi ti rada razložila ... Samo poslušati me moraš ...”

Iz zajetne torbe je izvlekla knjigo s trdimi platnicami in jo položila na klop.

“Tako,” je prekrizala roke in uprla oči vanjo, “zdaj pa takole: postavi se dobra dva metra vstran, upri pogled v te platnice, čeprav ti bodo osteklenele oči, in si ponavlaj: ‘Knjiga, odpri se, knjiga, odpri se ...!’ Boš videl, da ...”

Še preden je odložil torbo na suho potko, mu je stopila za hrbet in se oklenila njegovih bokov.

“Bova skupaj, morda še nimaš toliko moči ...”

V vse bolj gorečem ritmu mu je dihala za ovratnik, češ “knjiga, odpri se, knjiga, odpri se ...”, tudi on je žlobudral za njo, tu in tam ga je napadla omedlevica, za hipec se mu je celo stemnilo, ko je začutil njena usta na svojem zatilju.

“Si videl, Boško, kako so se dvignile platnice, si videl?” Začela mu je grizljati ušesni mešiček. “Če boš svojega ikarusa, ki ga boš potegnil z malim prstom, tako pregovoril in če boš zraven še ...”

“Zmešalo se ti je, Milenca,” jo je grobo zavrnil, ko mu je začela segati v hlače, “le kaj za vruga te je danes prineslo sem ...”

“Telepatija.” Želela ga je omehčati.

“Pa to?” Onemel je, kajti knjiga je bila čudežno izginila s klopi.

“Telekineza, od zgoraj, moj Boško.” Dvignila je roko proti zvezdam, z drugo pa si odpenjala krilo.

“Pa naj bo telekinematija, Milenca.” Končno se je vdal. “Čeprav ...”

“Tudi tvoj najbrž več ne diši po beli kavi,” je zamrmrala in pokleknila, da bi mu z zobmi odpela pas iz temnega skaja.

Šoferija mu je izpuhtela iz glave, ko je prejel odločbo o suspenzu, čez nekaj dni pa so mu za nedoločen čas podaljšali službo varnostnika. Vsake toliko je zavil k Milenci, da bi ji vrnil knjige, s katerimi naj bi presvetlil svoje telo ter ponesel duh v višave univerzalnega; pogledovala ga je ognjevitno, in če sta bila sama, je prisedla na stol ob točilnem pultu in mu podrsala po zadrgi.

“Pa Franko?”

“Brezdušnež, hemeroid.” Zamahnila je z roko.

“Misliš – hermafrodit?” jo je popravil Boško in ji naročil nov amaro.

“To, da glavo tišči v neke izračune, v leksikone in slovarje, v to, kar je več kot na dlani, namreč duša, pa niti ne dregne s prstom. In veš, Boško,” naslonila je glavo na njegova ramena, “po čem vonja njegov pimpek?”

Zdrznil se je.

“Po steklu. A ima steklo sploh okus, Boško? Ta kozarec,” zavrtela je svojega, “skozenj se sicer vidi, brez natočenega pa bi bil kot krsta brez mrliča ... Vse je,” je začela risati po točilnem pultu, “tam zgoraj, tam ...”

Za hipec je pomislil na čuka, ki je, ko sta se takrat dajala v parku, nenadoma utihnil. Ali se le potuhnil.

“Vidno napreduješ, Boško.” Potipala ga je po lopaticah. “Pleča kot pri Rockerju, pas nabit, stegna kot iz tonalita ...”

V njenih očeh so bile nagajive iskrice.

“Zakaj skrivaš, če pa si tako dober?” je zavrtala vanj, še preden ji je pogodrnjal gost v razpasani srajci. “V Gladisu bi lahko razstavil svoje diplome in pokale ... Veš,” odzibala se je za točilni pult, “kakšno reklamo bi jim naredil, še več, imel bi jih v šahu, češ, jaz, Boško R., prvak v pokalu za Goldfarmer, sem z eno roko dvignil johna deera. Ali pa tista najžlahtnejša, o kateri so se razpisali časopisi, ti pa ...”

Položil ji je kazalec na ustnice in pomignil proti razpasancu, ki je začel mrko buljiti vanju.

“Še mravlje ne bi pohodil, kajne, drugače te pa kar raznaša.” Spotoma se je ozrla, medtem ko je začel listati po knjigi, ki mu jo je bila položila na točilni pult.

Čutila je, da ga z vsakim dnem bolj zapreda. Da njegova duša dobiva zlat obstret, poleg tega pa že kroži na šestem nivoju, na katerem naj bi glasniki v podobi nekrščanskih angelov oplemenitili še tako ubogo paro.

“Človek je ena sama kozmična antena.” Črkovala je naslov. “Glej, Boško, če sva dvignila platnice te knjige, pa se nisva niti za kanček razprla, potem bo tvoj ikarus, ki naj bi tehtal ...”

“Enajst ton,” je zamižal Boško.

“Ušivih enajst ton, ki so proti enemu samemu kozmičnemu žarku samo navadna šibica, zato je najina naloga, da fizične moči, ki si jih pridno nabiraš v Gladisu, spojiva v sinekrijo ...”

“Sinergijo, Milenca,” ji je segel v besedo.

Zatopil se je v njene oči: kot da bi dobile sij komaj zrele robide, kot da bi se vanjo naselila mačka, ki bo zdaj zdaj ali šavsnila ali dala vse štiri od sebe.

“Kdaj, praviš, boš dobil tisti šampon?”

“Šampionat, Milenca,” je vzdihnil, “čez poldrugi mesec, četudi si bom obgrizel kolena ...”

“Franko je obljubil, da bo tvoj ikarus do takrat nared, da se bo sam premaknil, če ga boš samo s pogledom ošinil. Še zmeraj je zelo navezan nate,” se ni dala. Razpasanec je medtem vrgel drobiž v korito točilnega pulta. “Še pes je proti njemu prava zver ... Pa tvoja, a ve za naju?” je začela po premolku.

“Od takrat spim na kavču, Milenca ...”

“Pa ona?”

Povesil je glavo. Pravzaprav mu je sama padla. Pogladila ga je po temenu, z drugo pa ga uščipnila v ličnico.

“Misliti morava pozitivno, Boško,” je potihlo zlogovala. “Pozitivno, Boško, nikalnic sploh ne smeva uporabljati ...”

“Pa ne bova, če se bo tako bolje izšlo.” Sklonil se je k njej, medtem ko je segla med steklenice žganega po osvežilec zraka, ki da se ne bo razkadil niti do popoldanske izmene.

Tokrat si je privoščil aromakopel z masažo. Fitnes ga je bil pošteno zdelal, zadnje čase ni imel mere, nategoval se je na napravah, kot da bi bile igrače, odsunil z rokami tudi več kot sto kilogramov, stegna pa so mu dobesedno okamnela.

“A vi veste tisti vic o rekrutu, ki je prišel na dopust? Takrat še ni bilo niti fitnesa niti proteinov, pa vendar, fant se je gol postavljaj pred dekletom ...”

Iz ozadja je vrela vzhodnjaška glasba. Čutil je, da se mu telo spreminja v testo, da mu roke maserja, za katere je bil prepričan, da srkajo kozmično

energijo, vračajo mladost, vsaka kita mu je zatrepetala, živčni končiči so se mu spojili v vesoljno matrico, kakor bi dejala Milenca, h kateri bo prav gotovo zavil na pivo. Zaprl je oči in se prepustil.

“Veste,” ujel je vsako drugo besedo, “fant se je slekel pred svojo poželjivko in napel mišice na rokah. ‘Jih vidiš, draga, kako so jeklene! Ves vojni rok smo vlečili topove. In to v strmine, zato so tudi moja meča bodibilderska ...’ Nekaj časa se je napihoval pred njo kot mister univerzum, ona pa je brezvoljno prhnila: ‘Ja, scat ste pa poredko hodili!’ A ni smešno?” je po žensko zategnil.

Najbrž je vsakemu nakladal ta prastari vic, je pomislil Boško in se nergaje obrnil na hrbet. Maser je risal nekakšne spirale na njegovem trebuhu, mu s končiči prstov, morda celo namerno, nekajkrat zaokrožil okoli dimelj, da bi ga najraje po nosu, a se je zadržal in se zagledal v peščeno uro, v kateri je vidno rasel kupček.

“Tudi solarij vam ne bi škodil. Pa kakšna savnica, tista, v kateri se na koncu našibate z brezovimi vejami ...”

Takrat mu je prekipelo. Brez besed je vstal, odvil papirnato brisačo in segel po srajco. Brezdušno mu je odštél vse do zadnjega stotina in se spustil po kovinskih stopnicah, ki so ga spominjale na stopnice v grajskem stolpu, ki jih je kot deček premagal v enem samem dihu.

Milenca pa nič. Čeprav je, še preden je odprl vrata, v glavi slišal njen glas, češ Boško, med nama je telekinepatija, zaradi katere se bova, seveda kot duhovni bitji, zrasla kot siamska dvojčka na sedmi, najvišji duhovni ravni, se ni niti ozrla. Zabubila se je bila v televizor kot v deveto čudo.

“Pst, Boško, ponovitev Polnočnega kluba.” Pritisnila si je kazalec na ustnice ter mu odprla pivo, ne da bi odmaknila pogled. “Tega ne smeš zamuditi ...”

“Česa, Milenca?” je poškilil na plešaste glave ter dvoje priletnih gospa v širokih naslonjačih.

“Tega o samoti. Sami vrhunski strokovnjaki, Boško ...”

“Nakladači,” je brezdušno ciknil.

“V resnici pa nikoli nismo sami, Boško.” Med reklamnim blokom se je obrnila. “Kajti,” je kar zakipelo iz nje, “mi smo del božjega, ki preplavlja ves kozmos ... Kako je lahko, moj Boško,” pomečkala mu je roko, “osamljen najmanjši kolešček v uri, če se vrtil skupaj z drugimi ...”

“Pravi filozof si, Milenca.” Brezdušno se je zazrl med nepomito posodje.

“Le kdo ti je tako stopil na rep, Boško,” se mu je začela dobrikati, “poglej,” je začela odpirati prste, “ženo imaš, službo imaš, vse ti teče gladko, osvojil si toliko in toliko pokalov, kaj kmalu boš morda postal profesionallec, uniformo varnostnika boš za vedno obesil na klin, poleg vsega,” je začela presti, “pa imaš še mene ...”

Glina si, glina, ki se stara, Milenca. Komaj se je zadržal. Nič ne pomaga, vsaka kura enkrat postane kokoš, Milenca, ga je prešinilo, medtem ko se je vrnila na svoj stol izza točilnega pulta.

Komaj se je iztekla reklama za nekakšen actimel, ki da ti vrača zdravje, se je na zaslonu pojavila urejena ženska v domači halji in s spetimi lasmi, ki je vsake toliko pomočila sredinec v kopalno kad. Tudi Milenci je vzelo sapo, ko je omenjena ženska v drugem kadru pridrsala v kopalnico z belim pudeljčkom v naročju. Kot da bi bil njen dojenček, je pomislila Milenca, medtem ko je pudeljček zlezal v kopalno kad. Vsake toliko se je iz pen prikazal postrizeni kožušček psička, ki ga je ženska s spetimi lasmi umivala s spužvo, v katero je ritualno kapnila nekaj kapljic krepčilne azijske dišave. Čez kako minuto je ta natopirana kepica že poležavala na mizi, pravzaprav na zloženi odeji z motivom lotosa, ženska s spetimi lasmi pa jo s spretnostjo frizerskega mojstra sušila s fenom, z drugo roko pa ji mršila kodre. Ob tem se ji je dobrikala, jo poljubljala na gobček, da se je pudeljček od ugodja zvalil na hrbet in začel moliti tačke k svoji gospodarici. Le-ta se je čez nekaj časa s pilico lotila njegovih krempljev; to je pudeljčka še bolj raznežilo. Zatem pa jih je še pobarvala.

“Če bi imel dovolj velike,” je začebljala ženska s spetimi lasmi, “bi mu na vsak nohtek narisala rožico.”

“Pizdolizcu,” je ciknila Milenca.

Po hrbtu je začutil nekaj ledenega.

“Daj na glas, Milenca ...”

“Vseeno je prava koza, ta Vojmira F., sicer neka naša knjigarnarka, ki se najbrž samo pretvarja, da je sama.” Segla je po daljincu. “Poleg vsega pa je še prekleto osladna ...”

“Zame pa hudo grenka, Milenca,” je suho zamrmral.

Čez nekaj sekund se je ženska s spetimi lasmi in pudeljčkom, ki se je zadovoljno muzal v kamero, medtem ko mu je gospodarica popravljala metuljasto pentljo, poslovila, razpravljalci v Polnočnem klubu pa so se razvneli.

“Dvojno belo kavo bi, Milenca,” je dahnil čez čas, ko sta se v studiu sporekla psiholog in socialna delavka, medtem ko je gospa z zvezdastim jantarjem na bujnem dekolteju prisegala na samoto kot edini pravi izvir človeške in kozmične prvobitnosti.

Sacra je vonjala po podeželski zakristiji. Ne le zaradi številnih razpel, ki so še dišala po firnežu, temveč zaradi knjig, iz katerih je vel neki zaprašen vonj, ki mu je ostal v nosnicah od otroštva, ko je dvojce zim ministriral. Ni in ni mu šlo v glavo, ko je stikal po nabožnih knjigah, da

se ne morejo znebiti vonja po kadilu, da se platnice odpirajo kot sedemkrat zaklenjena vrata, da imajo črke, čeprav so knjigo pravkar dostavili iz tiskarne, že nekakšen pridih zatohlosti. Boško je namreč svet najgloblje dojemal samo skozi nos.

“Želite?” Pristopila je ženska postava.

Po starih čevljih diši, ga je prešiniilo, preden se je ozrl. Vanj se je sicer zagledal mehkoben obraz karmeličanke, ki se je skušal celo nasmehnuti, a je v odgovor le nekaj zajeceljal.

“Kaj konkretnega, gospod? Za darilo, gospod? Imamo tudi Sveto pismo v stripu, ki ga sicer ne priporočamo, za otroke pa je pravšnje. Ali morda kak romarski priročnik, gospod?” je postajala vsiljiva.

“Rad bi nekaj ... nekaj o inteligenci ter spominu celic, gospa, hočem reči, sestra ...”

Zdelo se je, da je zardela.

“Lahko pa vam naročimo, če že želite.” Mlačno je pristopila k računalniku. “Seveda, seveda,” je začela brbljati, “vera v Boga, pravzaprav božje samo, je zapisana v vsako celico kot najskrivnostnejši kod, to samo potrjuje, da je vse delo Stvarnika, tega ne zanika niti sodobna znanost ...”

Postavila se je v držo učiteljice višjih razredov. Prav tako kot žena si je z rokami podpirala prsi, za kanček povrtela s peto ter pognala svoj mlinček.

“Veste,” se je začela opravičevati, ko je vtipkala geslo, “nova sem še, pravzaprav od danes, tista stara, pravzaprav stara le po delovnih letih, tista Vojmira ...”

“Vojmira?” mu je vzelo sapo.

“Tista, gospod, tista s televizije ... Gospodu škofu je kar vzelo sapo ... Ne boste mislili,” je začela šepetati, “s tisto pudlico v naročju, moj bog,” se je pokrižala, “se je pred kamere postavila kot sama Devica z Detetom.” Obračala je oči. “Povem vam, saj ste vendar veren človek, takšnega pohujšanja si ne moremo privoščiti ... Kdo ve, moj gospod,” je potišala glas, “če s svojo pudlico ne dela nečednih stvari ...”

“Preveč sama je, to je to,” jo je želel pomiriti.

“Vsi mi bi bili sami, če bi bili brez Njega.” Pokazala je proti razpelu z zlatimi obroбами.

“Tudi z njim smo, pa še kako.” Komaj jo je ustavil.

“Ne bodite tudi vi kot ves ta pokvarjeni svet ... Tista Vojmira, ki je bila resda dobra delavka, se je pač morala posloviti ... Ste jo morda poznali?”

“Ja in ne, sestra.” Skomignil je z rameni.

“Znanka ali prijateljica?”

“Nekaj vmes,” je pokimal. “In kje jo lahko najdem?”

“Neskončna je milost Božja,” je razširila roke, medtem ko je zvonček na vratih pocingljaj kot čebelica dostavnega vozila, ki se je vzvratno trudilo skozi ozki podhod, ki je vodil do slaščičarne z baje najboljšo belo kavo; to je bil odrinil na rob pladnja, še preden je žena odprla kašasti sok.

Medtem ko je spretno prestavil ikarusa na sredo dvorišča, se je Franko poigral s šolsko štoparico.

“Pravi mister,” je vzdihnila Milenca.

“Še prebarvati ga morajo, leta pač naredijo svoje ...”

“Tako kot pri ženski,” je dodala Milenca.

Boško pa se ni in ni dalo iz vozila. Čeprav je ugasnil motor in potegnil ročno, je kar obsedel. Za hipec je pokukal v retrovizor: na sredi je sedela vrečkarica in tiščala glavo v učiteljico, upokojenec je med nogami držal svojo večno aktovko, medtem ko je srednješolec pritisnil obraz na šipo. Zamižal je, ko pa je znova odprl oči, je začutil za hrbtom njen trebuh, ki se ga je rahlo dotaknil, medtem ko mu je dahnila za vrat:

“Ali mi lahko ustavite pri Konjeniku ...”

“Zamujamo.” Franko je ustavil štoparico. “Dobrih deset minut boš stežka nadoknadil, pa tudi ...”

Kot mačka je izskočil iz kabine in si otrešel hlačnice.

“Samo še znotraj ga morajo očistiti,” je pomodroval križankar.

“Res je, po nečem medlem vleče,” je dodala Milenca.

“Po beli kavi, butca,” je dodal Boško.

“Pa po beli kavi,” je zamahnil Franko.

“Po beli kavi, ki pravzaprav ni bela kava, kajne, Boško?” ga je podrezala Milenca.

Nizko nad strehami pa se je obešal mesec. Parkirani avtobusi so bili podobni velikim krtom, ki so pravkar pririli iz globin. Ali morda škatlam, ki so jih spustili s padali.

Milenca je nakorakala natanko trideset metrov in potegnila črto.

“Tako, moj Boško, to je šele začetek.” Po stari navadi ga je plosknila po riti, križankar pa je zavil z očmi. “Odslej bo šlo zares ... A ne na horuk, Boško,” ga je začela oštevat, ko si je zapenjal oprtnike. “Kako sva se zmenila, Boško?”

Telo se je bilo pregrelo v mravljišče.

“Najprej se moraš z njim pobotati z očmi, Boško,” je začela, “potem ...”

“Razširiti roke in odpreti usta ter vse čutnice, ki jih imaš ...” jo je prehitel Franko.

Koža se mu je kar ježila, v sencah pa plalo.

“Vidiš, Boško, zdaj se polniš, odpri se kozmosu, da te bo napojil z božansko energijo,” je vztrajala Milenca ter polistala po knjigi.

Franko pa je začel z dvignjeno roko odštevati. Ko jo je naglo spustil ter pritisnil na stoparico, je Boška skoraj preščipnilo. Mojbog, je pomislil, hrbtenica bo šla kot trščica, tudi kolena mi bo prežrlo. Sklonil se je skoraj do tal in sunkovito potegnil.

“Še enkrat,” ga je ustavil Franko. “Nič ne gre na silo. Počasi moraš,” je pristopil in se postavil v vlečno držo, “boš videl, sledil ti bo kot ovčica ...”

“Predstavlja si, da je bik,” je začela brenkati Milenca, “tudi z njim je treba počasi in mehko ...”

“In plehko,” je Boško izgovoril v sebi ter nalahno zategnil vlečne jermene. Čez čas mu je ikarus sledil kot kozliček.

“Bravo,” je zaploskala Milenca, ko je avtobus prevozil črto.

“Pravi Herkul si, Boško, drugače pa kot mravlja.” Franko ga je potrepljal.

“Nasprotja se vendar privlačijo,” je pomodrovala Milenca.

“Grand prix bo tvoj, Boško!” Franko je poskakoval, ne da bi ustavil stoparico.

“V garažo moramo z njim,” se je popraskal. “Lahko jaz, Boško? Še nikoli nisem vozil avtobusa ...”

“Ga bom sam ročno prestavil,” je vzvišeno prhnil Boško, medtem ko je po kolenih obhodil zadek avtobusa, iščoč vlečni kavelj, ki je ostal od takrat, ko je moral zaradi okvare odvreči neki razsuti češki tovornjak; ta je čez nekaj mesecev končal med navozi leša.

Popoldne se je sonce razlilo kot jajce na oko. Gledalci so postavali v senci kostanjev ali se gnetli okoli točilnih pultov, možje so kramljali o pravkar končanem nogometnem turnirju, ženske pa so pritajeno pogledovale proti tekmovalcem, ki so se ogrevali s kratkimi štarti. Vsak izmed njih je bil slaba kopija tekmovalcev v wrestlingu, po večini so bili odeti v nove športne halje z napisi kot Ironbull, Bulldog & Bigbullock, najmočnejši, ki se je že sončil v senci svoje slave, saj je menda osvojil kar nekaj šampionatov, pa se je privošljivo smehljal v majici z zavitim napisom Army. Njihovi coachi so si po večini zavezali metuljčke, kot da bi se imeli za boksarske sodnike, krilili so z rokami in dopovedovali, da je asfalt gladek, da morajo preskočiti oljni madež, da so bile pač kvalifikacije, na katerih so morali štirideset metrov vleči osemtonca, pravi mačji kašelj, da pa se pravi final open games začne čez tri četrt ure in da bodo tekmovalci popolnoma izenačeni.

Franko in Milenca sta bila še najbolj na trnih, medtem ko si je Boško, kadar je pogledal vstran, tu in tam pogrizzljal ustnice.

“Pravi Rocker si, Boško,” se je topila Milenca.

“Saj mu vendar na prsah in hrbtu zgovorno piše Rocky, trapa,” je siknil Franko.

“Zame bo vedno Rocker, bedak,” mu je vrnila in si zaslonila oči.

Njegov zloščeni ikarus, ki si ga je bil izbral za končno poslastico, pa je postaval v senci kot dobročuden slon.

“Najprej ga moraš z očmi, pa ne potegniti, pobožati,” je kimala Milenca, katere razširjene roke so se spreminjale v vesoljni strelovod.

“To je naše edino pravo orožje,” je prikimaval križankar, “škoda, da nisi vzel žene s sabo ...”

“Samo paniko bi zganjala, Franko, od tistega njenega hribčkanja naprej prezira vsako tveganje.” Nejevoljno je segel po energijskem napitku.

“In trimčkanja in klinčkanja,” se je Milenca kislo posmehnila.

“Še dobro, da ne spiš več z njo,” ga je mrzko ošvrknila, “posesala bi te. So ženske, ki moškemu popijejo vso energijo, so pa tudi take, je poškilila vanj, ki jo ob pomoči telekinematije razdajajo.”

“Še nekaj minut, na četrti rampi smo.” Franko se je vrnil. “Pa ne mečkaj ga,” je dvignil njeno roko z njegovega kolena, “dekoncentriraš ga ...”

Pri sosednji mizi so začeli sklepati stave. Največje kvote je pobiral Army, ki da bo s svojim dvanajstttonskim manom kar poletel. Tudi ironbull ni kdo ve kako zaostajal, Boško pa se je motal nekje v sredini.

Iz zvočnika je hreščala zabavna glasba, ki ji je Milenca veselo pripevala, le Franko ji je prigovarjal, češ da je koza, ker da jih bodo drugi imeli za kmetavze.

Pet vozil, pet grdob, ki so jih komaj premaknili hrumeči motorji, se je bilo postavilo na štartno črto. Tekmovali bodo vsi naenkrat, steza je dovolj široka, razmere v zvezi z vetrom, ki se je veselo obračal, bodo za vse enake, to pa bo tekmovanje naredilo še bolj regularno.

Ikarus, ki po teži ni zaostajal za izbranimi tovornjaki, ki so jih bili prelepili s kričečimi reklamami, je čemel kot zbeگان voliček. Štarter je preveril pri vsakem tekmovalcu, ali so oprtni jermeni dovolj močni, ali so ščitniki na ramenih po predpisih, prav tako pa je lastnoročno preizkusil vsak ledveni jermen.

“Ima še kateri izmed tekmovalcev kakšno željo?” se je trgalo iz štarterjevega megafona.

“Da v moj ikarus, če to ni proti pravilom, sedeta moja coacha Milenca in Franko,” se je oglasil Boško, “poleg tega pa naj sede na prednji sedež kateri izmed gledalcev ...”

Še preden je štarter drugič ponovil Boškovo željo, je skozi prednja vrata smuknila vitka ženska postava v kratkem krilu iz rjavega skaja.

Zaradi sonca, ki je bleščalo v prednjo šipo, je ni spoznal, poleg vsega pa se je zaposlil z zadnjim pregledom zaponk in navkrižnih jermenov, kajti štarter je že pomenljivo dvignil pištolo, Franko za volanom pa pritisnil na štoparico.

Gume pa – kot da bi prirasle. Vozila so se premaknila šele po nekaj dolgih sekundah, potem pa je steklo kot namazano. Arny je potegnil z majhno prednostjo, na drugem mestu, Milenca je kar vreščala, je vlekel Boško, medtem ko so preostali trije zaostajali z vsakim metrom.

Nekje pred polovico ga je za hipec zaslepilo. Gotovo je kozmični blisk, je zamižal, hkrati pa obrnil glavo: na prednje steklo se je zalepila, medtem ko je za volanom kraljeval Franko, ženska postava v tigrasti bluzi in z razpuščenimi lasmi.

“Moj bog,” je izskočil Franko, “pa ne vendar ... Je kaj narobe? Daj, potegni še malo, Arnyja lahko kar zradiramo, trenirali smo!” Tresel ga je za ramena, medtem ko je Milenca prihitela z osvežilnim robčkom.

“In kaj ti je tako na lepem vzelo sapo, moj Rocker?” se je pograbila.

“Morda negativna telekinopatija?” se je pulil Franko.

“Samo vonj po beli kavi.” Z rokavom si je otiral čelo, medtem ko se je tigrica že izgubila med navdušenimi gledalci, ki so začeli vihravo tekati k zmagovalcu.